

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 1(93)
1.01.2021 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ДИТЯ НАРОДИЛОСЯ НАМ!

«Бо дитя народилося нам – Син даний нам; влада на раменах Його, а дадуть Йому Ім'я: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру.» (Іс. 9:5). Прихід нової людини у світ – завжди несподіванка. Жодна мати, як би вона не мріяла про дитя, не може знати ані моменту його зачаття, ані точного дня його народження. Але народження Божого Сина Ісуса Христа, яке ми щороку відзначаємо як свято Різдва, не було несподіванкою. Воно було виконанням Божої обітницї, даної всьому людству. Кожне немовлятко, яке народжується на світ, приносить велику радість і втіху його батькам. А народження Ісуса Христа, як пише Слово Боже, принесло радість і втіху для всіх людей світу. Народження дитини засвідчується державним документом – свідоцтвом про народження, де обов'язково вказується точна дата та місце народження, записуються батьки дитини. Народження ж Ісуса Христа було засвідчено Богом задовго до Його приходу у світ та записано у книгах старозавітних пророків. Біблія передбачила місце і обставини народження Спасителя Світу за декілька сотень років до Його появи!

Перше пророцтво про народження Сина Божого ми зустрічаємо у першій книзі Біблії, яка називається Буття. У 3 розділі в15 вірші записана перша обітниця про те, що у відповідь на гріхопадіння людей Богом покладений план відкуплення для світу. Це слово Бог направив проти спокусника-диявола, зруйнувавши його план: **«І покладу Я ворожнечу між тобою й жінкою і між насінням твоїм і насінням її, воно розчавить тобі голову, а ти жалитимеш його в п'яту.»** Пророцтво передбачає повну і безповоротну перемогу для роду людського від Бога над сатаною і злом. Мова йде про духовний конфлікт між насінням, тобто нащадком, жінки – Господом Ісусом Христом і насінням змія, тобто сатаною і його послідовниками. Бог обіцяє тут, що Христос буде народжений від жінки і буде «вжалений» хресним розп'яттям. Але Він воскресне із мертвих, щоб повністю зруйнувати, тобто «розчавити», сатану та подолати гріх і смерть заради спасіння людей.

Усі книги Старого Заповіту були написані приблизно в 1400–425 рр. до н.е. Дослідники Біблії виявили в них більше сотні великих і малих пророцтв про Месію, а саме про Його народження, місію, життя і смерть. Ось тільки деякі з найголовніших, які стосуються безпосередньо народження Спасителя.

1. Надзвичайне зачаття та майбутнє ім'я: **«Оце ж дасть вам сам Господь ознаку: ось невинна Діва зачне в утробі та й народить Сина, й дадуть Ім'я**

Йому Еммануїл.» (Іс. 7:14). Пророк Ісаї говорить не просто про народження Месії, але наголошує, що матір'ю Ісуса стане дівчина, що не пізнала чоловіка, а її немовля назвуть Еммануїлом.

На підтвердження цього Матвій в своєму Євангелії 1:20–21 пише про виконання цього пророцтва: **«Йосифе, сину Давидів, не бійся взяти до себе Ма-**

володарем в Ізраїлі, а Його народження – від початків, від днів вічності.» (Мих.5:1). В Євангеліях Нового Заповіту ми знаходимо підтвердження того, що Спаситель був народжений саме у Вифлеємі.

4. Факт народження Ісуса Христа буде внесений до перепису народів. Пророк Давид, який був царем, у своїх Псалмах

рію, дружину твою, бо зачатє в ній – це від Духа Святого. І родить вона Сина, і ти даси Йому Ім'я Ісус; бо Він спасе людей своїх від гріхів їхніх». Імена в Біблії завжди відображали характер людини або якусь важливу рису. Так і у Бога є багато різних імен, які позначали Його сутність. Ім'я Еммануїл означає «З нами Бог», а Ісус – «Господь рятує». Це означає, що Сам Бог зійде до людей, щоб жити з ними і врятувати їх від вічної смерті.

2. Родовід Ісуса. В стародавні часи багато народів, а особливо євреї, ретельно досліджували та зберігали записи про свій родовід. Зазвичай, головна лінія роду йшла через первістків. Але Бог визначив родовід Господа по-іншому: **«Від Юди не відніметься скіпетр, ані Законодавець від стегон його, аж поки не прийде Примиритель, і Йому покірність народів.» (Бут. 49:10).** Це благословення було дане Богом патріарху Юді, який не був первістком у своїй сім'ї. Але Бог визначив, що право первородства було передане саме йому, і, таким чином, він став наступником благословення, обіцяного Богом Авраамові. Від нього це благословення через Ісуса Христа поширилося на всі народи світу.

3. Місце народження Месії. Пророк Михей, що жив приблизно за 700 років до народження Христа, звів точне місце Його народження – місто Вифлеєм: **«І ти, Вифлеєме-Сфратим, хоч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде Мені Той, Який має бути**

записав наступне пророче слово: «А про Сіона скажуть: «Той і той народився в ньому, і Сам Всевишній укріплює його!» Господь напише в переписі народів: «Ось Цей народився в ньому» (Іс. 87:5–6). Про виконання цього пророцтва ми читаємо у Євангеліях, які свідчать, що кесар Август видав повеління провести перепис населення Римської імперії, в якій проживала на той час велика кількість народів. Тому батьки Ісуса Йосип із Марією змушені були відправитися до міста Вифлеєму, щоб записатися, оскільки Йосип походив із роду царя Давида. Коли подружжя прибуло до міста, Марії прийшов час народжувати. Містечко було переповнене приїжджими, тому батькам Ісуса не вдалося знайти місця для ночівлі у жодному заїзді. Через те вони змушені були знайти притулок у стайні для худоби, де й народився Спаситель світу. Коли Йосип з Марією прийшли для здійснення запису, вони були із Новонародженим Сином на руках.

5. Період народження та смерті. Він був точно описаний у книзі пророка Давида, який жив у VI ст. до н.е. Перебуваючи у Вавилоні під час сімдесятирічного полону ізраїльтян, Давид постився та ревно молився Богу за долю свого народу. Бог відкрив йому багато таємниць про майбутні часи, в тому числі і про час приходу Месії: **«То дізнайся і розумій: від того часу, як вийде наказ, щоб вернути Ізраїля та відбудувати Єрусалим, до Христа-Владики – сім сімків і шістьдесят дві сімки; й вернеться народ і збу-**

довані будуть вулиці та мури, але в тих часах. А як мине сім і шістьдесят дві сімки, то відданий буде на смерть Христос, і не буде народом Його той, що Його відцурався...» (Дан.9:25–26). Бог звів пророку, що шістьдесят дев'ять сімків (сімка – семирічний період), тобто 483 роки – це період між наказом відбудувати Єрусалим і приходом помазаного Месії. Найбільш ймовірно, що цей період розпочався в 457 р до н.е., коли повернувся Єздра і почав відбудову міста. Таким чином, 483 роки закінчилися десь у 27 р. н.е. Приблизно у той час Ісус розпочав Своє служіння.

6. Статус – Він являється вічним Царем усього світу. **«Ось, надходить час, – говорить Господь, – і збуджу Давидові Праведного Пагіня, Який володарюватиме, як Цар, і мудро Він ходитиме й чинитиме суд та справедливість на землі.» (Єр.23:5).** Два тисячоліття тому Царю Юдейського розп'яли на хресті, але саме через цю ганебну смерть Він запанував як Вічний Цар над усіма народами і Його влада ніколи не скінчиться.

7. Місія Ісуса Христа, або для чого Він народився. Ми всі знаємо, що кожна людина, яка народилася на світ, певного часу помирає, бо це неминує, оскільки ми грішні. Але Ісус Христос народився саме заради Своєї смерті, щоб через неї дати життя усім людям, що віруватимуть в Нього. Пророк Ісаї так описує це: **«Він зазнав горя та болів, так що ми від Нього відвертали обличчя своє; гордили ми Ним, та й ні за що мали Його. Насправді ж Він узяв немочі й недуги наші на себе; а нам здавалося, що Бог покарав Його, побив та понизив. Він же поранений був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші; це кара за увесь світ упала на Нього, і ми ранами Його оздоровлені!» (Іс. 53:3–5).** Так був здійснений Божий план відкуплення людства, покладений перш за створення світу.

Більшість Біблійних пророцтв про Месію вже виконалися, і ми є свідками цього. Свято Різдва Господнього – чергове нагадування грішному світу, що є Праведник, який звільняє від влади гріха і смерті. Хто для тебе Христос? Твій Господь і Цар, який панує у твоєму серці? Що для тебе Різдво? Звичайне свято чи відправна точка твого життя? У святвечір ми зберемося родиною на святкову вечерю. Тож не залишмо за дверима Того, чий народження ми святкуватимемо, а відкріймо назавжди для Нього не тільки двері нашої оселі, а й двері нашого серця! **«Ось стою під дверима і стукаю; коли хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і вечерятиму з ним, а він зі Мною.» (Об.3:20).**

Павліна Співак

ПОЧЕМУ НЕПОНЯТЕН ПУТЬ ГОСПОДЕНЬ?

Иногда уверовавшие люди восторгаются Богом и переменам, происходящим в их жизни, и казнят себя за то, что раньше не уверовали и поэтому потеряли напрасно часть своей жизни. Горя желанием поделиться найденным счастьем они обращаются на все стороны с желанием помочь другим найти то, что им удалось найти. Но, к их огромному разочарованию большинство окружающих, к кому они обращаются, оказываются глухими к их радостной вести. А некоторые ведут себя так, как они делали раньше сами – не верят и насмехаются. Почему так? Что нужно делать, чтоб им помочь? Почему они не верят тому, что стало таким очевидным для уверовавшего человека? А ещё встречаются неверующие люди, которые прямо говорят верующим: «Вам хорошо, вы счастливы, что можете вот так просто верить! А я так не могу». Действительно ли они так не могут верить или только так говорят? Ведь, казалось бы, открой своё сердце Богу, обратись к Нему с просьбой о помощи, и наслаждайся новой счастливой жизнью! Но не у всех так получается. Об этом я хочу поделиться некоторыми рассуждениями. Что-то в виде анализа....

Почему не все люди веруют в Бога? Почему многие не понимают Путь Спасения?

Первая категория людей – это те, кто сильно увлечены чем-то в своей жизни.

Так увлечены, что они не видят и не слышат ничего, что может спасти их бессмертные души. Этих людей можно сравнить с такой птицей, как глухарь.

Между прочим, у глухаря отменный слух, поэтому подобраться к нему очень трудно. Все дело в том, что во время брачных игр глухарь действительно ничего не слышит, когда начинает запевать свою брачную песню. Когда он входит в азарт и поёт непрерывно песню за песней, охотник, подкравшись, может схватить его руками.

Подобно этому люди бывают так захвачены своими планами и мечтами, что теряют чувство реальности. Они ничего не хотят слышать, что не в унисон их мечтам. А мечты их низменны и связаны с временной земной жизнью. Итак, они оказываются жертвой своего увлечения недостойными вещами и погибают духовно без познания Бога и смысла жизни.

«Посвянное в тернии означает слышащих слово (спасения – авт.), но в которых заботы века сего, обольщение богатством и другие пожелания, входя в них, заглушают слово, и оно бывает без плода» (Мар.4:18,19)

Вторая категория – это те, кто не хотят менять стиль понравившейся им жизни.

Люди этой категории могут даже уверовать в весть спасения и проявлять свою симпатию к христианам и образу их жизни, но сами остаются на своих прежних греховных позициях, так как полюбили нынешний век. Это люди, которые не хотят отдать бразды правления своей жизнью Богу. Они чувствуют себя божками своей судьбы и своего счастья. И пока они не «разобьются» в своих честолюбивых амбициях и не разочаруются в своих иллюзиях, им трудно отдать себя в Божье распоряжение, чтобы их жизнь наполнилась высшим смыслом. (2Тим. 4:10)

«Почему вы не понимаете речи Моей? Потому что не можете слышать слова Моего. Ваш отец диавол; и вы хотите исполнять похоти отца вашего» (Ин.8:43,44).

Третьи – просто не могут поверить.

Таким проповедь Евангелия кажется сказкой, оторванной от реальности. Они задаются вопросами: «Да как это может быть? Неужели эти детские сказки кому то могут помочь? Так это надо быть или ребёнком или ненормальным, что бы в это поверить. Я так не могу!»

«Если же и закрыто благовествование наше, то закрыто для погибающих, для неверующих, у которых бог века сего ослепил умы, чтобы для них не воссиял свет благовествования о славе Христа, Который есть образ Бога невидимого» (2Кор.4:3,4).

«В то время, продолжая речь, Иисус сказал: славлю Тебя, Отче, Господи неба и земли, что Ты утаил сие от мудрых и разумных и открыл то младенцам; ей, Отче! ибо таково было Твоё благоволение» (Мф.11:25,26).

Четвёртая категория – это люди гордые.

Им очевидно и понятно, что уверовавшие люди – счастливые, довольные и продуктивные для общества, но их не устраивает сам способ или метод спасения. Ведь спасти себя сами от всех злых наклонностей и сделаться хорошими людьми они не могут, и для этого нужно обращаться за посторонней помощью, к Богу. А для них это уничижение их достоинства! И вместо того, чтобы обратиться к Богу спасающему, они думают: «Сколько неверующих людей, и что, все они погибли? Да не может быть, чтобы все неверующие пошли в ад! Не может такого быть! Пусть уж что будет всем, то пусть будет и мне».

«Иисус, призвав дитя, поставил его посреди

них и сказал: истинно говорю вам, если не обратитесь и не будете как дети, не войдёте в Царство Небесное; итак, кто умалится, как это дитя, тот и больше в Царстве Небесном;» (Мф.18:2-4).

Путь познания Бога.

Что же делать людям? Стоит ли познавать Бога, если это так трудно? Да вдобавок ко всему этому, столько разных религий! Поди, разберись, какая из них правильная! Для этого и всей жизни не хватит, что бы разобраться в этом!

Но это на первый взгляд... На самом деле дело обстоит иначе. Бог даёт человеку возможность познать Его. Многие биографические рассказы великих людей содержат в себе воспоминания особых переживаний, при которых они близко переживали Божье присутствие. Некоторые познали Бога через исследование окружающей природы, космоса; другие – рассуждая о смысле человеческой жизни. Третьи задумывались над наличием совести у человека и над внутренним нравственным законом. И эти рассуждения привели многих из них к познанию их Создателя.

Если бы познание Бога зависело только от человеческих умственных способностей, то все учёные, академики первыми входили бы в Божье Царство, а люди умственно неразвитые или не весьма сообразительные оказались бы кандидатами ада. Но Бог справедлив! Интересно, что Христос избрал учеников не по умственным способностям или академическим достижениям. Он может слабых людей сделать сильными и немудрых – духовно мудрыми! Бога люди познают не умом, но сердцем и верой. И сейчас происходит так же. Мудрые порой не понимают евангельской

вести, а простые, исстрадавшиеся люди веруют всем сердцем и спасаются. Апостол Павел говорил по этому поводу так:

«Посмотрите, братья, кто вы, призванные: не много [из вас] мудрых по плоти, не много сильных, не много благородных; но Бог избрал немудрое мира, чтобы посрамить мудрых, и немощное мира избрал Бог, чтобы посрамить сильное; и незнатное мира и уничижённое и ничего не значащее избрал Бог, чтобы упразднить значащее, – для того, чтобы изваять плоть не хвалилась пред Богом» (1Кор.1:26–29).

Удивительно то, что люди, страдающие от болезни, становятся гораздо чувствительней к восприятию Бога, чем обычные осуетившиеся люди, находящиеся в погоне за земными целями.

Познанию Господа способствуют жизненные тупики, когда все человеческие возможности и способности исчерпаны. Когда не остаётся больше надежды на себя и на людей. Так бывает при неизлечимых болезнях, увечьях, депрессиях, глубоких жизненных разочарованиях. Когда все земные «прелести» теряют свою притягивающую силу. Почему так? Не потому ли, что в горе у человека пропадает интерес к увлекающим внимание повседневным вещам, и человек сосредотачи-

вается на главном в жизни? Дух человека как бы оживает, выпрямляясь от ноши суетных жизненных забот. Именно по этой причине иногда в жизнь человека приходят «встряски», чтобы отсечь временное и пустое, мешающее познанию главной жизненной цели, и помогает сфокусироваться на основном.

«Только Бог может заполнить вакуум в сердце каждого человека. Ничто из сотворённого человеком этот вакуум заполнить не может. Только Бог, Которого мы познаём через Иисуса Христа, заполняет эту пустоту. Познание Бога без познания своей греховности приводит к гордости. Познание своей греховности без познания Бога приводит к отчаянию. Познание же Иисуса Христа приводит на верный путь, так как в Нём находим мы Бога и свою греховность» (Французский философ, физик, математик XVII в. Блез Паскаль)

И всё ж-таки Бога не вполне понимали и хоросише люди.

Бывает, встречаются люди разных национальностей и совершенно не могут понять друг друга по причине незнания языка другого. И если существа, совершенно похожие по виду, по природным потребностям, но родившиеся в разных странах, не могут понять друг друга, то удивительно ли то, что человек не может понять Бога?

Бога не понимали и даже сомневались в Его правосудии библейские персонажи, такие как: Моисей, Иов, Иеремия. (Исх.33:13, Иов.21:6–15, Иов.33:13, Иер.12:1, Пс. 72:1–23)

И это люди, которые удостоились разговаривать с Богом и знать Его очень близко! Моисей просил Бога открыть ему путь Божий, то есть он хотел познать Бога лучше.

«Итак, если я приобрёл благоволение в очах Твоих, то молю: открой мне путь Твой, дабы я познал Тебя, чтобы приобрести благоволение в очах Твоих...» (Исх.33:13).

Праведник Иов, царь Соломон и пророк Иеремия подвергали сомнению Божье правосудие:

«Почему беззаконные живут, достигают старости, да и силами крепки?» (Иов. 21:7).

«Есть и такая суета на земле: праведников постигает то, чего заслуживали бы дела нечестивых, а с нечестивыми бывает то, чего заслуживали бы дела праведников» (Екл.8:14).

«Праведен будешь Ты, Господи, если я стану судиться с Тобою; и однако же буду говорить с Тобою о правосудии: почему путь нечестивых благоуспешен, и все вероломные благоденствуют?» (Иер.12:1).

Не удивительно, когда христианин так же не всегда может понять Бога, почему Он такой и так Себя ведёт. Библия говорит, что человеческое мышление очень отличается от Божьего.

«Мои мысли – не ваши мысли, ни ваши пути – пути Мои, говорит Господь. Но как небо выше земли, так пути Мои выше путей ваших, и мысли Мои выше мыслей ваших» (Ис. 55:8–9).

К вещам, которые трудно воспринимаются нашей человеческой логикой, можно отнести: понятие о Троице, о Божьем предопределении, о разделении праведных людей и неправедных, о конце света...

Как могут сосуществовать в гармоничном содружестве два труднсовместимых и в человеческих глазах взаимоисключающих понятия: предопределение Божье для человеческой жизни и наличие реальной свободной воли у каждого человека? Как это понять, что Бог знает наперёд, что с человеком случится и какое решение он примет в той или иной ситуации, и, наряду с тем, человек полностью свободен в своём праве выбора? Как поступать, если наш разум приходит в тупик при попытках осознать и примирить подобные вещи?

Подождите, так даже в Библии сказано об этих проблемах ограниченности человеческого сознания!

«Сокроются [принадлежит] Господу Богу нашему, а открытое – нам и сынам нашим до века, чтобы мы исполняли все слова закона сего» (Вт.29:29).

«Господи! не надмевалось сердце моё и не возносились очи мои, и я не входил в великое и для меня недостижимое» (Пс. 130:1).

От дней грехопадения появилась преграда для познания Бога обычным умом, человеческой логикой, чтобы испорченный человеческий ум не искажал Его. Бог выше человеческих способностей познания, и только те, кто при рождении свыше оказываются на одной волне с Ним, имеют доступ к восприятию и познанию Его.

«Душевный человек не принимает того, что от Духа Божия, потому что он почитает это безумием; и не может разуметь, потому что о сём [надобно] судить духовно. Но духовный судит о всем, а о нем судить никто не может. Ибо кто познал ум Господень, чтобы [мог] судить его? А мы имеем ум Христов» (1Кор.2:14–16).

«... Но знание надмевает, а любовь назидает. Кто думает, что он знает что-нибудь, тот ничего ещё не знает так, как должно знать. Но кто любит Бога, тому дано знание от Него» (1Кор.8:1–3).

По мере преобразования христианина с Христовым учением и применения его в повседневной жизни все вопросы, конфликтовавшие ранее со здравым смыслом, становятся в удивительную гармонию и великопоенное единство.

Благодарность Богу за такой чудесный Путь Его!

Александр Борисенко

НЕ ВІДВЕРТАЙСЯ ВІД ХРИСТА

Людина – індивідуальна, неповторна. Здатна продукувати багато речей, які захоплюють. Людина – соціальна. Їй потрібні інші люди поруч. Людині потрібен контакт зі світом. Людині не притаманна ізоляція. Бог створив людину з набором різних індивідуальних властивостей і якостей, наділив її дарами, талантами, дав їй найцінніший подарунок, який вона має – життя.

Ми знаємо, що Бог надав людині Свій образ і подоби, створив її багатогранною. Кожна людина, хоч зовні подібна до інших, але всередині унікальна. Немає «сірої маси людей», про яку ми так часто чуємо в медіа. В кожного свій досвід, свій поріг болю, своє сприйняття. В кожного, зрештою, неповторне життя. І кожен для Бога є важливий.

Бог не ділив людей на кращих і гірших. Цінних і безцінних. Не ділив на таких, що варті Його любові та Його благословення, і на таких, що не заслуговують на Його любов. Бог однаково ставиться до кожної людини. Він як Творець не створив людину рабом, але створив її вільною. Він як Бог поважає вибір людини провадити її життя таким способом, яким вона бажає.

Світові тенденції продукуються людьми. Світ впливає індивідуально на кожну людину. Хочемо ми цього чи ні, але ми є саме там, на тому місці, де зараз знаходимось. І подобається нам цей факт чи ні, ми належимо до різних соціальних груп. В нас різні ролі в суспільстві. Світ, в якому ми живемо, має свою філософію і свої погляди стосовно того, як має виглядати людське буття. Світові тенденції – це далеко не завжди Божі. На людину впливає суспільство.

Люди в світі серед усіх існуючих поділів розділені ще на дві групи: християни та нехристияни. Якщо коротко – християни це ті, які правдиво спі-

кують за Христом. Ті, які знають Бога особисто, ті, які довірили Йому своє життя. Нехристияни – усі інші. Як світ впливає на християн? Так само, як і на людей, котрі не є християнами. Життя християнина має свої виклики, щоденні клопоти і радості так само, як і життя нехристиянина. І якщо люди в світі знаходять найрізноманітніші шляхи, які допоможуть їм стати більш щасливими, успішними, такими, що віднайдуть своє місце в цьому житті, то християни приходять до Бога.

Християни добре усвідомлюють, ким є Господь, добре знають Євангелію. Моляться, а точніше – спілкуються з Богом і звичайно надію складають на Нього, але все ж вони люди і мають моменти в житті, коли почуваться не найкраще. Що тоді робити?

Помилкою багатьох християн є те, що, піддаючись тиску зі сторони світу, вони, коли почуваться не найкраще, починають усвідомлювати Бога дво-яко. З однієї сторони Він є Любов, а з другої допустити так багато страждання і залишається зовсім осторонь людини, яка потребує допомоги... Моя подруга, котру дуже ціную, котра християнка, нещодавно поділилася зі мною своїми переживаннями: «Знаєш, більше не хочу бути близько Бога. Я віддавала Йому усе, практично весь свій вільний час присвячувала служінню, а взамін отримала багато страждань. Не хочу, щоб ти зрозуміла мене неправильно, я не втрачаю віри в Бога. Добре знаю. Ким він є, але попри це більше не хочу мати жодного стосунку до Церкви і Бога. Я свідомо вибираю світ. Тепер знаходжу радість в роботі – вона приносить мені задоволення, а не страждання. В фізичних вправах – вони роблять мене здоровішою. Я вибираю багато працювати і тренуватися – цього мені достатньо в житті. Це мій власний спосіб щастя і,

здається, він кращий від життя з Богом, принаймні того життя, яке я з Ним мала донедавна»...

Цікаво, що коли ми розпочинаємо свої перші кроки усвідомленого життя з Богом, то бачимо Божу благодать, котра на нас сходить щодня. Наш погляд відкритий до того, аби бачити Бога, Його прояви в нашому житті. Ми тоді живі, у нас всередині палає вогонь життя, який запалює Сам Господь. Цей вогонь горить доти, доки ми близько Господа. Тоді ми проходимо випробування разом з Богом під Його благодаттю. Інша моя подруга, з якою практично я два роки не бачилась, несподівано зателефонувала до мене декілька тижнів тому, аби сказати щось важливе: «Знаєш, ти одного разу під час нашої спільної поїздки задала мені важливе питання: «А що Бог конкретно сьогодні зробив в моєму житті, як Він діяв сьогодні?» З того часу я задаю собі це питання щодня і щодня бачу Бога в багатьох малих і великих речах, які Він для мене робить. Це навчило мене бути близько Нього. Тепер його Слово для мене дуже цінне, і я читаю щодня Писання».

Коли ми розпочинаємо наш шлях з Богом, тоді цінуємо Його, але, на жаль, часто з плином часу починаємо бачити світ кризь призму незадоволення, нестачі чогось. Замість того, аби в балансі співіснувати з ближніми, починаємо конфліктувати з ними, а це драгуватися, злитися від того, що хтось з нами поступив несправедливо. Тоді забуваємо про обіцянки Бога, перестаємо цінувати благословення і шукаємо щастя в цьому світі. Такий варіант щастя, який, ми знаємо, нам краще підходить. І в результаті впадаємо в гріх, бо відкидаємо Бога. А відкидаючи Бога відкидаємо Христа – Його жертва більше неважлива, прощення Творця більше не є нам потрібним.

Правда в тому, що ми обманюємо себе, коли починаємо мислити про Бога як Бога двоякого. Бог не перестає бути Богом любові, коли в наші життя приходять страждання, але деякі страждання ми можемо так сприймати, що вибираємо перебувати в них самі, без дотику Божої любові. Усі християни добре розуміють, що Бог здатний знайти вихід навіть в тих ситуаціях, які безнадійні, але не всі довіряють Йому, коли самі потрапляють в подібні ситуації.

Що ж робити, коли ми не в порядку? – Не відвертатися від Бога, перебувати в молитві та навчитися бачити ближнього. Бо коли бачимо ближнього, то вчимося бути корисними. Тоді віднаходимо сенс дарів і талантів, якими нас обдарував Господь. Бо, роблячи добре для ближнього, уподібнюємось Христу, Його характеру і бачимо більше, ніж тільки себе і своє незадоволення. «Ми повинні думати одне про одного, та спонукати одне одного до любові і добрих вчинків». (До Євреїв 1:24).

Наше почуття «не в порядку» дуже легко і швидко може змінитися на «під благодаттю». Все залежить від того, під яким кутом вибираємо дивитися на світ навколо. Все залежить від того, наскільки близькими ми прагнемо бути з Богом.

Оксана Нестеренко

Хочу вам, друзья мои, свидетельствовать еще об одном чуде Божьем. Об исцелении от **саркомы**.

Это был 1998 год, ноябрь месяц. Моя дочь, Катерина, училась в институте и жила в городе Тында Амурской области. По нашим северным меркам 600км – это недалеко от нас. Я ездила туда (и до сих пор езжу), в церковь, на служение, т.к. ближе к нам нет такого служения.

У дочери была школьная подруга Анжела. Она тоже по окончании школы уехала учиться, только в Читинскую область. Уехала вместе с одноклассником, с которым очень хорошо дружили в школе много лет. Ну, все вы знаете, что получается от близкой дружбы девочки с мальчиком. Вот и у них случился этот грех. Сначала они не хотели оставлять ребеночка, думали избавиться, ведь учебу тогда нужно оставить, а потом передумали и решили растить дитя. Сыграли свадьбу. Но родился сыночек больной, не мог он сам оправляться, спасались только клизмочками. Когда обратились в больницу, там им поставили диагноз: саркома кишечника. Это был страшный удар для них и их родственников, ведь уже успели полюбить его. Сделали УЗИ, рентген. На снимках ясно была видна опухоль размером с куриное яйцо. Им предложили операцию в областном городе Благовещенске.

И вот в это время я приезжаю в Тынду, к дочери. Я была еще младенец во Христе, ведь в апреле уверовала в живого Бога, а это было в ноябре. Мало что знала и понимала по Библии. А наставлять было некому, я была одна, без служения. Дочь мне рассказала всю историю об Анжеле и о болезни сына. У меня сразу в голове мысль: «спасай ребенка!». Откуда она пришла – я не знала, но приняла ее в сердце. Нужно было свидетельствовать подруге о Боге. Я стеснялась. Думаю – засмеют и не поверят. Что напрасно говорить? А мысль опять: «говори!».

На завтра дочь собирается в больницу к подруге и говорит: «Мама, ты пойдешь со мной?» Я удивилась. Никогда она меня не приглашала к своим друзьям, но это и понятно, возраст не тот, интересы не те. Удивилась и подумала, что это не дочь, а Бог меня посылает туда. Но я продолжаю сомневаться и противиться. Не пошла. А сама сижу, переживаю это, совесть мучает. На другой день то же самое повторилось. Анжелу готовят к отъезду в Благовещенск, готовят выписки из истории болезни, заказывают билеты. Поезд ходит через день, завтра как раз есть рейс.

На завтра дочь опять говорит мне: «Мама, пошли проведем Анжелу на поезд». Я в третий раз отказываюсь. Дочь ушла. Я уже не переживаю, а просто плачу и говорю Господу, что какая я у Тебя неверная, ленивый раб Твой, не хочу послужить Тебе. Я знала расписание поезда. От вокзала квартира наша была недалеко, пешком подняться немного – и дома. Услугами такси тогда мы не пользовались еще. Я села у окна, откуда будет видно дочь, когда она будет возвращаться с вокзала. Уже и поезд отправился, и времени прилично прошло, а дочери нет. Я волнуюсь. Сотовой связи тогда тоже еще не было. Звонок в двери, думаю: кто бы это мог быть? Иду открывать. В дверях стоит моя Катя, раздетая, без шубки (ноябрь, уже мороз у нас), а сзади, в ее шубке стоит Анжела с ребеночком на руках, завернутым в больничное одеяло. Я даже не удивилась, а вслух сказала: «Если Магомет не идет к горе, то гора идет к Магомету». Дочь согласна кивнула, поняв меня, а Анжела ничего не поняла.

Потом они рассказали, что случилось. Анжелу не предупредили, что гардеробная работает до 3-х часов дня. А одежда их в гардеробе. Они сидели в палате, заказали машину на вокзал, ждут. Поезд в 17 часов вечера, а гардероб закрылся в 15-ть. Когда пошла получать одежду, то наткнулась на закрытые двери. Где только не искала гардеробщицу! И домой к ней ездили – не нашли. А Анжелу уже выписали ведь. Вот они взяли машину ту и приехали к нам домой, без одежды. А поезда завтра нет, через день. Ну, на завтра мы с дочерью собираемся в больницу забрать их одежду, отдать одеяло, а я еще очень хотела увидеть ее лечащего доктора. Уходя, я дала Анжеле Библию, место, где молитва «Отче наш» написана, и сказала: «Перепиши это, она тебе пригодится, потом поговорим». И ушли.

Забрав одежду, мы пошли к врачу. Был прием больных, но мы попросились на два слова без очере-

ди. Зайдя в кабинет, я спросила врача, точно ли у ребенка саркома? Он ответил: «Вы смотрите на мой возраст? Да, я молодой, но со мной смотрел ребенка «светило» онкологии, профессор из Благовещенска. И он подтвердил диагноз». Тогда я говорю: «Ну, если точный диагноз, то зачем ребеночка мучать операцией, ведь исход известен». Он ответил: «А если бы вашему ребенку сказали: есть один шанс из тысячи, вы бы не использовали его?». Вот так. И мы, извинившись, ушли.

Дома мы с Анжелой поговорили на тему о Господе. А она и говорит: «А ко мне в палату приходят какие-то бабушки и все говорят «Доченька, спасай ребеночка», а как спасать – никто не говорит. Ну, я тоже не знала, что ей сказать, но говорю: «Когда будет идти операция, читай «Отче наш» бесконечно, и верь. Будет успех». А сама в него, в успех, не особо верила. На следующий день уезжала я. Мы попрощались, Анжела поблагодарила меня и обещала сделать так, как я говорила.

Приехав домой, я начала молиться Господу об успехе операции, приняла эту беду, как свою. Я говорила Ему: «Не встану с колен, пока не ответишь мне: будет ли ребенок жить, помилуешь ли Ты их?». Да, я сначала просила простить их, молодых, простить, что ребенок зачался в грехе, потом хотели избавиться от него, это тоже грех отвержения. Я умоляла Господа, чтобы сжалился над ними и оставил ребенка жить, просила Его дать мне ответ. Молилась долго, но была твердо настроена, как говорила, не вставать с молитвы, пока не ответит мне Бог. И Он, видя мое сердце, ответил.

Раньше, до уверования, меня мой брат учил медитировать. Говорит: «Смотри на свечу долго, а потом закрой глаза и ты ее увидишь». У меня это никогда не получалось. Я просто знала, что там стоит свеча, но ее я не видела. А здесь мне ясно был показан Господом ребеночек, идущий сам (а он тогда не ходил еще, был маленький, до года), с погремушкой в руках и согнутый на правый бочок. Я точно знала, сердцем чувствовала, что это ответ от Него. Значит, ребенок будет жить, ведь он сам шел! Саркома не рак, она страшнее и быстрее наступает конец. Я очень благодарила Господа за Его милость, плакала слезами счастья. Я уже была уверена в успехе.

На следующую ночь я опять просила Господа об операции, о ее благополучном исходе. И Господь мне опять показал видение, как фото, но живое. Операционная, вижу руки врачей в перчатках, три пары рук, только кисти. И вот они все разводят в стороны этими руками и говорят: «А где же опухоль?». Я ясно слышала этот вопрос. Это был не сон, я не спала. И снова в небеса льется благодарственная молитва Господу за Его милость. Еще мне было показано одно видение, которое я не понимала тогда. Был показан детский горшочек, полный жидких испражнений. Поняла я это по прошествии времени.

Надо сказать, что работали мы вместе с отцом

Анжелы, и все новости о них я узнавала от него. Самый важный вопрос на тот момент был: «Как внук?». Он сказал, что операция назначена на такое-то число. «Как операция?». Я была в недоумении. Ведь Господь ребенка исцелил, я была уверена более, чем в себе. А для отца Анжелы мой вопрос был непонятен.

Я не стала ему ничего объяснять, но, придя домой, стала звонить в Украину своим сестрам по вере, чтобы они поддержали меня в молитве за ребенка. Мне казалось, если Он исцелил, то не нужно и никакой операции. Но дозвониться я не смогла ни по одному телефону, как выключили связь. Тогда я начала усиленно молиться сама, открыла Писание, и попали глаза мои прямо на ответ от Господа. Это Евангелие от Марка 4гл. 40 стих «И сказал им: что вы так боязливы? Как у вас нет веры?». Я очень устыдилась этого. Для меня это были слова прямо в сердце мое, от Господа. Я стала просить прощения, что усомнилась в Его милости и стала искать поддержки у других. С этого времени я больше не сомневалась. Просто была уверена в благополучном исходе операции, но молиться не переставала ни один день. Благодарила Бога за Его милости к нам.

В день операции, я заметно волновалась. В этот день мы работали, и отец Анжелы был на связи с ней. Когда он дозвонился, она ответила ему так: «Папа, когда разрезали ребенка, то врачи развели руками и говорят: «А где же опухоль?» Я подпрыгнула до потолка от радости, прыгала, визжала, никому это не было понятно, только я знала эти слова в своем видении, как показал Господь.

Опухоли не нашли, хотя все ее ясно видели, и остались на память как молчаливое свидетельство снимки: рентген и УЗИ. В Благовещенске сделали своё УЗИ и рентген, перепроверив Тындинский. Вот ирония жизни: глазами своими видят, что нет ничего, руками прошлись, прощупали кишечник, но, не веря своим глазам и рукам, решили все-таки сделать колостому кишечника, на всякий случай. Это когда выводят наружу толстый кишечник в отверстие в животе. Вот почему мне в видениях был показан ребенок, наклоненный на правый бок, и горшок, полный испражнений. К этой колостоме привязывают целлофановый кулек, калоприемник, и ребенок ходит с ним, он наполняется, потом его меняют.

Когда я молилась Господу, прося ребенку сохранить жизнь, то обещала Ему, что всё всем расскажу, где только можно, о Его великом чуде исцеления и милости. Обещала и врачу засвидетельствовать об этом.

Через полгода ребенку сделали повторную операцию, убрали эту колостому. У него стало всё нормально, живой – здоровый ребенок. Рос на радость родителям.

А мне нужно было исполнять то, что обещала Господу Богу.

Приехав в очередной раз в Тынду, я пошла в больницу, но этого врача не было, сказали мне, что он болеет. Я умоляла сестер дать мне его домашний адрес, говорила, что очень мне нужно с ним повидаться. А они ответили, что он болеет не дома, а в больнице, и лежит здесь же, в урологии. Его готовили на операцию по удалению камней в почках. Я нашла его и спросила, помнит ли он такого ребенка, он с трудом, но припомнил. Говорю ему: «Как вы думаете, не ошиблись ли вы в диагнозе?» Он ответил, что нет, ошибки быть не могло. И именно саркома, а не рак был диагноз. Ну, я ему и рассказала результат, и всё о Боге, и что и его самого Господь тоже может избавить от неприятной процедуры, если он обратится к Нему за помощью. Но он сказал, что бывают чудеса на земле, и ушел. Ему было трудно стоять.

И вот теперь я исполняю то, что обещала: всюду, где только можно, свидетельствовать об этом.

Размышляя о прошедшем, я вижу руку Божью надо мной, как Он меня вел и ведет сейчас. Телефоны в Украине «отключил», хотел, чтобы я укреплялась в вере, операция была нужна во свидетельство и врачам и людям, знающим эту историю, гардеробная закрылась тоже не без Его ведома.

Да благословит Господь читающих эти строки, да помилует, да защитит и охранит везде на всех путях.

Коновалова Т.

РІЗДВЯНА НІЧ

Різдвяна ніч. Вогні, дарунки... Свято.
Святкують всі –

хто зна й не зна Христа.
Але якби так кожного спитати:
«Чим є для тебе ніч ота свята?»

Багато скажуть:

«Народивсь Спаситель».
І з гордістю: «Я теж християнин!»
Та на діла як добре придивитись –
Відразу видно, чий ти, друже, син.

Є люди, що святкують...бо святкують...
Не знають, хто й навіщо народивсь.
І думають, на те Різдво існує,
Щоб їм дарунки Дід Мороз носив.

Щоб стіл накрити, разом святкувати
Величне свято, що по всій землі.
І «Народивсь Христос!» - усіх вітати,
Не знаючи, Ким є насправді Він.

Не знаючи, Хто є такий Спаситель.
Навіщо Він у ніч ту народивсь.
Малим дитятком, пеленами звитим,-
У них Він в згадках лише залишивсь.

Якщо ти, друже, про Христа не знаєш,
Не знаєш, хто Він й чому народивсь,
Ти в свято це нагоду добру маєш
Просить Його, щоб Він тобі відкривсь.

Поглянь у небо й Різдвяну зірницю
Відкритим серцем широко запитай.
Ця ніч душі відкріє таємницю –
Навіщо Бог до нас Христа послав.

Ти запитай, Він Сам тобі розкаже.
Він чує і говорить, Він живий!
Хай розповідь про Нього в серце ляже,
І стане Він Спаситель й Батько твоїй.

Коли у серці ти тепло відчуєш,
Й на очі навернулася сльоза,
Це серце, знай, Ісуса, друже, чує.
Молитви ждуть твоєї небеса.

Нехай цим світом сатана керує,
Нехай навкруг лише біда та зло.
Земля в гріхах, але Різдво святкує.
Спасителя землі святе Різдво.

Лариса Шпак.

ЖИВЕ СЛОВО

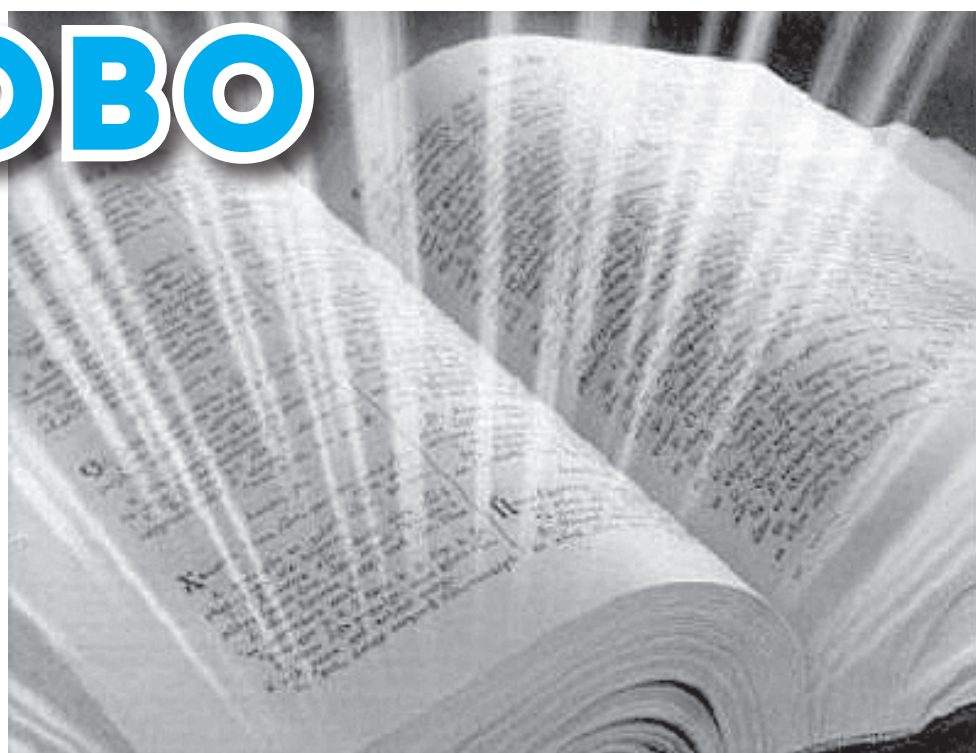
«Бо Слово Боже живе і діюче, гостріше всякого меча дво-сичного: воно проникає аж до розділення душі і духа, суглобів та мозку, судить думки і наміри серця. І нема створіння скритого від Нього, але все оголене та відкрите перед очима Його. Йому дамо звіт» (Євр.4:12–13).

Біблія або записане людськи Слово Боже – це унікальна книга, яка оживає в житті кожного, хто сприймає вірою слова Божі. Це Слово тверде і непереможне, немов викуваний з міцної сталі меч. Перед Божим Словом не може встояти ніхто, жодна людина, проблема чи природні явища, усе підкоряється Творцю.

Такі страшні лиха як голод або чума, буря чи землетрус, град та вогонь – все це ніщо проти живого Слова Божого, що перебуває по-вік. Про це свідчить сама Біблія в різних своїх книгах від багатьох авторів, які жили в абсолютно різні часи та в різних місцях. Але всі вони говорять про одне – про велич та могутність Господа і непереможне й незмінне Слово Його. Достатньо згадати терновий кущ, що горів та не згорав, або гору Сінай, яка димилася вогнем від присутності Божої. Також пригадаємо, як по молитві Іллі переставав йти дощ на землю та по молитві знову йшов. Як Мойсей Словом Божим наказав хвилям Червоного моря, і вони розступилися перед народом Ізраїльським, немов стіни по обидві сторони, так що ізраїльтяни пройшли, як по суші. А те, як Бог творив світ, і досі є загадкою для багатьох вчених: «сказав Бог і стало так!» Біблія пише, що «Словом Божим віки

створені, так що з невидимого сталося видиме» (Євр.11:3). Також можемо пригадати одну подію з життя Ісуса Христа, коли одного разу учні зайшли в човен, щоб подорожувати морем: «І зірвалась велика буря; хвилі заливали човен так, що він уже наповнювався водою. А Він спав на кормі на узголів'ї. Вони розбудили Його і говорять Йому: «Учителю, невже Тобі байдуже, що ми гинемо?» Він устав і заборонив вітрові, а морю сказав: «Замовкни, перестань!» І вітер утих, і настала велика тиша. І сказав їм: «Чого ви такі боязкі? Чому у вас немає віри?» А вони дуже налякались і говорили між собою: «Хто ж Він, що вітер і море підкоряються Йому?» (Мар.4:37–41).

Ісус казав свого часу: «лише Дух приносить життя. Тіло ж не має ніякого значення. Слова, що Я мовив вам – від Духа, і вони дають життя» (Ів.6:63). У порівнянні з Словом Божим людське слово не є постійним та не має тої сили, воно може бути пустим, безглуздим, безсилим та оманливим. Бог завжди дотримує Своє Слово і виконує його, тому що не може порушити власного Слова. Бог є вірним завжди, навіть, «якщо ми невірні, то Він залишається вірним; бо не може зректись Себе Самого» (2-е Тим. 2:13).

Слово, яке сказав Бог – це той меч, що відсікає все непотрібне та недобре з нашого розуму, душі та тіла. Як скальпель хірурга проникає всередину тіла, щоб знайти та видалити чужорідне тіло, так і Слово Боже «проникає аж до розділення душі і духа, суглобів та мозку, судить думки і наміри серця» (Євр.4:12). Його Слово стосується абсолютно усіх сфер нашого життя, як для душі, так і для тіла! Воно надихає душу, спрямовує в правильне русло наші думки та дає оздоровлення нашому тілу. «Сину мій, зважай на слова мої, і прихили вухо твоє до того, що я говорю. Нехай не зникнуть з очей твоїх; заховай їх в середині серця твого, бо вони – життя для тих, хто знайшов їх, і здоров'я для всього тіла їх» (Прит. 4:20–22). Ці вірші написав свого часу великий цар Соломон, який був наймудрішою людиною не тільки своєї епо-

хи, але і до неї, і після. До нього приїжджали з далеких країв, аби послухати мудрості його та побачити славу, велич і багатство храму, збудованого для Господа неба і землі. Як Соломон здобув таку мудрість і славу? Тому що не просив у Бога багатства чи слави, а просив мудрості, щоб розсудливо та мудро вирішувати людські справи та бути добрим царем для свого народу. Мудрість Божа, яка зробила його наймудрішим царем, доступна для кожного, хто слухає живе Слово Боже. «Тому, відкинувши всяку нечистоту і залишок злоби, з лагідністю прийміть насажене слово, яке може спасти душі ваші» (Як.1:21).

«З усіх недугів, що обтяжують людську природу, немає жодного – ні душевного, ні тілесного, який не міг би отримати зцілення з Писання» (св. Іоанн Златоуст.)

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх – смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твої. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м.Вінниця, вул.Чехова 12а,
тел: (0432)55-63-97. Зам.2020712
Наклад: 2000 примірників.

